

SENTÈNCIA 2002-66 DE 17 DE DESEMBRE DE 2002

NACIONALITAT. Adquisició per fills nascuts accidentalment a l'estranger. Sol·licitud durant els tres anys posterior a la vigència de la Llei qualificada de la nacionalitat. PROCEDIMENT ADMINISTRATIU. Silenci administratiu: és incompatible amb una resolució adoptada de forma expressa. Davant la manca de notificació de l'acord administratiu no es pot considerar que una segona petició doni lloc a un nou procediment.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1r.- La Sra. R.A., en nom i representació del seu fill menor d'edat A.S.A., va formular el 18 de setembre de 1998 una sol·licitud davant del M.I. Govern, en què demanava la concessió de la nacionalitat andorrana a l'esmentat menor, d'acord amb l'article 35 de la Llei qualificada de la nacionalitat de 5 d'octubre de 1995.

2n.- El 18 de març de 1999 l'Administració va requerir la interessada per tal que procedís a esmenar alguns defectes de la documentació que havia presentat juntament amb la seva sol·licitud, com són la traducció del certificat de naixement del seu fill, la legalització al Consolat i la certificació dels cognoms de la mare. Aquest requeriment no es va subjectar a cap classe de termini.

3r.- El 2 de maig de 2000, el Govern va acordar la "desestimació per silenci" de la petició de l'agent, sense que aquesta circumstància fos comunicada a la sol·licitant.

4t.- El 13 de juny de 2000, la interessada va presentar els documents que li havien estat requerits per l'Administració i el dia 29 següent va tornar a formular una nova sol·licitud de concessió de la nacionalitat.

5è.- El Govern va desestimar novament aquesta sol·licitud, mitjançant la resolució núm. 6484/2001, confirmada en reposició el 21 de febrer de 2001, que es basa en la presentació extemporània de la petició, ja que quan es va formular el 29 de juny de 2000 havia transcorregut amb escreix el període de tres anys comptats a partir de la data de publicació de la Llei qualificada de 5 d'octubre de 1995, com estableix el seu article 35.

6è.- Contra aquestes resolucions, la interessada va formular demanda davant la Batllia, que va ser desestimada per la sentència recorreguda de 17 de gener de 2002.

7è.- L'agent va interposar el present recurs d'apel·lació en data 14 de febrer de 2002 i el va formalitzar davant d'aquesta Sala el 15 de març següent. La seva impugnació es fonamenta en què no es pot considerar extemporània la petició del 29 de juny de 2000, ja que la sol·licitud inicial s'havia presentat el 18 de setembre de 1998, dins del termini de tres anys que preveu l'article 35 de la Llei qualificada de la

nacionalitat, i ambdues formen part del mateix procediment. Al·lega igualment que la desestimació inicial per part del Govern no li va ser notificada, la qual cosa deixa en suspens els terminis de recurs, essent absurd haver d'iniciar un nou procés amb el mateix objecte contra l'esmentada resolució denegatòria de 2 de maig de 2000.

8è.- La representació del Govern va demanar la desestimació del recurs de la part agent, en considerar que la sentència apel·lada fa una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

9è.- La representació de l'agent no va evacuar el tràmit de conclusions, mentre que l'Administració va reproduir substancialment les al·legacions que havia formulat anteriorment.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com diu la sentència apel·lada, no es discuteix en aquest procés que el menor A.S.A. reuneix efectivament les condicions requerides per a l'obtenció de la nacionalitat andorrana, per l'aplicació combinada dels articles 6 i 35 de la Llei qualificada de 5 d'octubre de 1995, de manera que procedia atribuir-li la nacionalitat de manera provisional, fins al transcurs del termini de divuit anys de residència de la seva mare en territori andorrà.

En conseqüència, l'únic punt de discrepància entre les parts es refereix a si la sol·licitud de l'agent es va presentar o no dins del termini de tres anys comptats des de la data de publicació de la llei, com exigeix el seu article 35, atès que l'interessat havia nascut abans d'aquesta data.

Tercer.- Com es desprèn dels antecedents d'aquesta resolució, la petició es va formular inicialment dins del termini previst, el 18 de setembre de 1998. Encara que, davant la manca de resolució expressa en el termini de dos mesos que preveu l'article 40 del Codi de l'Administració, no es va interposar recurs en via administrativa ni jurisdiccional, l'expedient no es pot considerar definitivament conclòs, ja que l'Administració va requerir posteriorment l'interessat per tal que procedís a esmenar els defectes que presentava la documentació que havia acompanyat a la seva sol·licitud, cosa que va succeir el 18 de març de 1999.

En aquest requeriment es va ometre, amb clara infracció de l'article 111 del Codi de l'Administració, tota mena d'indicació del termini dins del qual s'havia de procedir per part dels interessats a esmenar els defectes que s'assenyalaven. En conseqüència, no es pot considerar extemporània la presentació dels documents que havien estat requerits, encara que aquella no tingués lloc fins al 13 de juny de 2000.

Quart.- Resulta de les actuacions i de la mateixa contestació a la demanda que, en l'entretant, el Govern havia acordat el 2 de maig de 2000 "desestimar per silenci" la petició de l'agent, cosa que mai va ser notificada en forma als interessats.

Aquest acord de "desestimar per silenci" constitueix una veritable *contradictio in terminis*, ja que la institució del silenci administratiu negatiu constitueix una mera ficció legal amb finalitat exclusivament processal, que permet als interessats interposar els recursos procedents, en via administrativa o jurisdiccional, davant la manca de resposta a una petició que han formulat, de manera que es fa possible la tutela dels drets dels particulars davant la passivitat de l'Administració. Ara bé, quan s'adopta l'acord de desestimar una sol·licitud, ja no es pot parlar de silenci, des del moment en què l'Administració ha pres una decisió que fa innecessari recórrer a l'esmentada ficció legal. Aquesta conclusió no es veu alterada pel fet de què l'òrgan administratiu, com succeeix en aquest cas, no hagi motivat la seva decisió ni l'hagi notificat al destinatari, com preceptuen els articles 39 i 47 del Codi de l'Administració.

En conseqüència, s'ha de considerar que la sol·licitud de l'agent va ser desestimada de forma expressa per acord del Govern del 2 de maig de 2000. Tanmateix, l'absència de notificació d'aquest acord produeix la suspensió dels terminis de recurs, com disposa el referit article 47 del Codi, per la qual cosa resulta improcedent declarar extemporània la petició encaminada a obtenir la nacionalitat andorrana.

Cinquè.- Les resolucions administratives impugnades, així com la sentència apel·lada, consideren que l'objecte del procés es redueix a la segona sol·licitud presentada el 29 de juny de 2000, un cop transcorregut el termini de tres anys de l'article 35 de la Llei de 5 d'octubre de 1995, la qual hauria donat lloc a un nou procediment, diferent de l'anterior, en què s'ha declarat correctament que la petició resulta extemporània.

Aquesta conclusió no pot ser compartida per tres raons fonamentals. D'una banda, no es pot oblidar que la segona sol·licitud la formula la mateixa persona i amb idèntic objecte que l'anterior, quan encara no s'ha notificat la resolució desestimatoria ja acordada el 2 de maig de 2000, de manera que no es pot considerar que es tracti de dos procediments diferents. En segon lloc, resulta raonable concloure que, com afirma l'agent, aquesta segona petició es va presentar seguint indicacions dels serveis administratius i, en aquestes condicions, resulta contrària al principi de seguretat jurídica la manca de notificació de l'acord inicial, junt amb la indicació de la procedència d'una nova sol·licitud que havia de resultar fatalment extemporània. En darrer terme, tampoc es pot negligir que encara resten suspesos els terminis de recurs contra la resolució no notificada de 2 de maig de 2000, d'acord amb l'article 47 *in fine* del Codi de l'Administració, i resultaria contrari al principi d'economia processal adreçar els interessats al plantejament d'un nou procés amb el mateix objecte que el present, quan ja es disposa ara de tots els elements de judici que han de permetre una resolució sobre el fons de la qüestió litigiosa.

Sisè.- En conseqüència, procedeix estimar el present recurs d'apel·lació i, ja que no es discuteix sobre aquest punt, declarar el dret de l'agent a obtenir la nacionalitat andorrana, en els termes previstos als articles 6 i 35 de la Llei qualificada de 5 d'octubre de 1995.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula la Sra. R.A., en nom i representació del seu fill menor d'edat A.S.A., contra la sentència de 17 de gener de 2002 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es revoca íntegrament.

2n.- Estimar la demanda formulada per l'agent i anul·lar com a no conformes a dret les resolucions del M.I. Govern núms. 6484/2001 i 7293/2001, mitjançant les quals es va denegar la sol·licitud que aquell havia presentat per a l'adquisició de la nacionalitat andorrana.

3r.- Declarar el dret del recurrent a obtenir aquesta nacionalitat en els termes previstos als articles 6 i 35 de la Llei qualificada de 5 d'octubre de 1995.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.